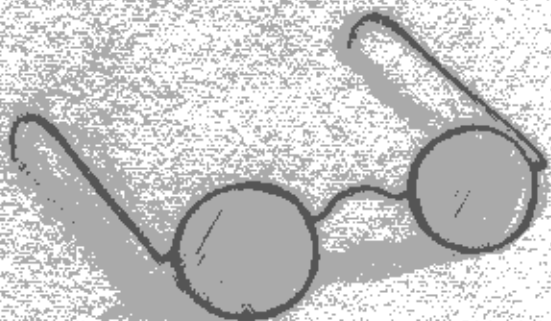
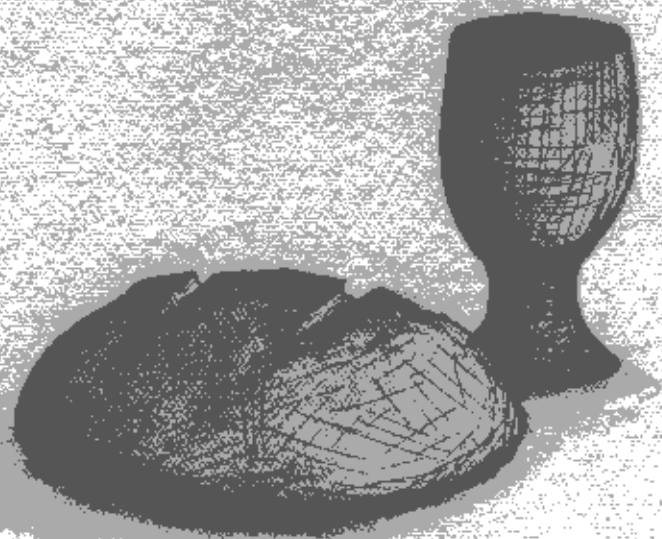

Paco Esteve i Beneito

PREGÓ DE
SETMANA SANTA

Felanitx, 2018

Per als estimats confrares
de Sant Agustí, per haver-me brindat
l'oportunitat de cuidar
els felanitxers a travessar
la primavera per resusitar.

Amb agraïment,
Paco.

Ajuntament de Felanitx

Paco Esteve i Beneito

pronuncià aquest Pregó
de Setmana Santa,
en el Convent de Sant Agustí
de Felanitx,
el divendres de Passió,
dia 23 de març de 2018

Germanes, germans,
poble de Felanitx:
bon vespre

Quan els confreres de Sant Agustí, fa més d'un any, em van proposar de fer aquest pregó de Setmana Santa, em va semblar que m'oferien un vestit molt especial. Elegant, llúdor, llampant, que feia bo... però que em parava una mica gran. De tot d'una vaig intentar declinar la invitació. Per mi, s'havien equivocat de persona, pobres, i encara no ho sabien. Tanmateix, no em van deixar tornar aquell vestit tan mudador, i no em va quedar d'altra que acceptar l'envit. Ja que el vestit no m'esqueia, faria el possible per escaure-li jo, al vestit.

Més difícil havia de ser quan em vaig posar a la feina. Què havia de dir? Què podia aportar jo als meus conciutadans? Com els podia ajudar a preparar la Setmana Santa? Com a molt, podria intentar transmetre alguna de les meues poques veritats, però tampoc no em tinc per una persona de certeses, sinó més aviat de dubtes. Podria, doncs, provar de compartir alguns dels meus dubtes, o algunes de les meues cabòrics com a home de lletres. Fins i tot, vaig pensar llavors, podria compartir amb ells una idea que tal vegada seria els útil: de quina manera una nova relació amb el llenguatge ens pot ajudar a bregar millor amb la complexitat del món.

Vivim en un món complex, caòtic, ple de conflictes i ple tensions. El guaitem adesiara i no podem sinó quedar perplexos. Un món que, de retruc, ens és impossible de conèixer tal com és. La nostra experiència individual, els nostres condicionaments, prejudicis, manies i intencions, ens entelen mirada i, tot sovint, ens fan oblidar que és la nostra mirada la que modela i prefigura el món que percebem. Això no és res de nou, i ho diu fins i tot la popular glosa de Campoamor: «*En este mundo traidor, nada es verdad o mentira, todo depende del color...*»

El món, per tant, té el color dels nostres ulls. De quin color són, però, els nostres ulls? Ja us ho dic ara: els nostres ulls tenen el color de la nostra ànima. I l'ànima està feta de paraules. De la mateixa manera que la nostra mirada modela el món, les paraules que fem servir modelen la nostra ànima. Un científic, o un artista, potser us diran una altra cosa, i segurament tindran raó (o tindran, si més no, les seues raons). Però un lletraferit com jo no podrà sinó afirmar que les paraules són les ulleres per a veure el món.

Els infants, per exemple, no veuen el color turquesa fins que no tenen la paraula per a referir-s'hi. Fins llavors només hi veuen un blau verdós o un verd emblavit. També és ben conegut el cas dels inuits, habitants de les regions polars d'Amèrica, que tenen quaranta noms diferents per a referir-se a la neu, és a dir, coneixen quaranta tipus de neu diferent,

mentre que en català només tenim dues paraules: *neu* i *aiguaneu*. Que els esquimals tinguen quaranta paraules per a referir-se a la neu significa que hi ha trenta-vuit tipus de neu que els catalanoparlants no veiem. «Els límits del meu llenguatge són els límits del meu món», va dir el filòsof Ludwig Wittgenstein.

I les paraules, de què estan fetes? Les paraules contenen idees i conceptes, solen anar revestides d'emocions, sentiments, experiències, memòries, i a més a més bateguen. Els mateixos mots que ens vibren a la gola quan els pronunciem, tornen a vibrar a l'oïda de qui ens escolta. Les paraules són pura vibració compartida. Poden també prendre la forma de formiga, quan són de tinta. Potser sembla una paradoxa, però l'ànima està feta de paraules, i les paraules estan fetes d'ànima.

Gràcies a les paraules, al llenguatge, podem veure, podem pensar amb conceptes i, el que encara és més fascinant: podem comunicar-nos i expressar, desfer aquesta solitud que ens separa i ens uneix. La llengua és l'eina més eficaç per compartir idees, narrar històries, fer jocs de paraules, transmetre ciència, explicar somnis, contar acudits, debatre, cantar... Ens permet dir expressions tan necessàries, tan essencials, com ara "t'estimo", "gràcies", "perdona'm" o "ves a porgar fum".

I ja no diguem l'escriptura, veritable revolució en la història de l'ésser humà. Tan definitiva, que la història de la humanitat, de fet, comença amb els primers documents

escrits. La invenció o el descobriment de l'escriptura permetia la comunicació en diferit, deixava proves i donava veu fins i tot als morts, els tornava a la vida. I, també, l'escriptura permetrà la literatura. I, val a dir, la poesia, l'ús més elevat del llenguatge, on la llengua canta, juga, s'entortolliga, és amanyagada i travessa límits, tot sovint mitjançant paradoxes i incongruències, però sempre perseguint una nova via de comunicació, una manera de trobar una entesa nova entre un que escriu i un altre que llegeix, entre un que diu i un altre que escolta. Entre una persona i una altra.

Gabriel García Márquez se sorprenia que es pogués dir que un cafè tenia gust de finestra. Com és possible dir que un cafè fa gust de finestra? Doncs, probablement, perquè hi ha cafès que fan gust de finestra.

Ara bé, el llenguatge també permet la mentida. La manipulació, la difamació. El llenguatge també vehicula la crítica, la queixa, l'exageració. El dogma. I és que tot allò que toca l'ésser humà es converteix en una arma de doble tall. El llenguatge ens forneix d'eines mentals per capturar el món, en ajuda a desar la nostra experiència en capsos i calaixos. Però això també té un preu: ens empresona en conceptes.

El cervell humà tradueix el món en paraules, però ho fa com qui lliga botifarrons o llonganisses. La realitat, que és una unitat, un continuïum com un budell, alhora la podem segmentar, fragmentar, en unitats més petites, que ens resulten molt operatives per a comunicar-

nos i expressar-nos. Qui lliga botifarrons decideix on posa el fil, més cap aquí o més cap allà.

A partir de quin moment l'aiguaneu torna neu? En quin lloc exacte del budell el turquesa torna blau? Els conceptes, les paraules, redueixen la realitat, la simplifiquen, la compartimenten... i ens esclavitzen. I sovint acabem veient més el fil que no el botifarró, més el que ens separa que no el que ens uneix. I així fem vida les persones, com fulles d'un mateix arbre, amb aquest miratge de separació, de ser un a banda dels altres. Talment icebergs, que semblen separats en la superfície, però que potser per davall l'aigua tots som u.

La realitat, en canvi, sempre és més caparruda, i s'entesta a demostrar-se impossible d'agafar, ni amb la mà ni amb les paraules. Impossibile de tallar amb un ganivet, impossible de lligar amb un fil. Ja ho diu el refrany: "entre el dia i la nit no hi ha paret".

De tant d'utilitzar paraules i conceptes, acabem que ens els creiem —i fem bé: no tenim res més a què agafar-nos. Però tenim un problema quan substitueixen la realitat. Quan, en lloc de veure una persona, veiem «un moro», «una vella», «un aparellador», «un independentista»... fulles d'un mateix arbre. Diu el poeta Lizano: *"Yo solo veo mamíferos. ¿Cómo puede creerse aparejador un mamífero?"*

Aqueix és el poder de les etiquetes. És una paradoxa, però resulta que el que ens allibera també ens esclavitzava. De vegades, el pes

de les ales ens impedeix volar, i és el bosc, que no ens deixa veure els arbres.

Per això és important, ja que hem de dur ulleres, i ja que no les podem dur ben transparents i incolores, que almenys les duguem ben netes. Tal vegada així podrem copsar millor el que ens envolta, tal vegada així ens acostarem una mica més a la realitat, a les seues contradiccions i paradoxes.

Perquè l'estructura de l'univers sempre serà molt més complexa del que mai arribarem a entendre, però si l'heu pogut intuir, acordareu amb mi que té forma de paradoxa. L'ànima està feta de paraules i el món està fet de paradoxes.

Fixem-nos-hi: quan intentem posar ordre en un conjunt, siga el que siga, sempre hi ha un element que se'ns escapa, que no sabem en quin calaix desar. Hem sigut capaços d'ordenar el món animal i distingir entre ovípars i mamífers, posem per cas. I llavors apareix l'ornitorrinc: ¿és un mamífer que pon ous o més aviat un ovípar que mama? I què direm del rat penat, un mamífer que vola? A tothom semblava bastant obvi que la humanitat estava composta d'homes i de dones, i que tot el qui no era un home, per força havia de ser una dona, i viceversa. I llavors, de sobte, arriba tota la varietat d'homosexuals, transsexuals, bisexuals, intersexuals, etcètera, per revelar-nos que tot és sempre més complex, que afortunadament tota regla té excepcions i que les categories binàries ens empresonen.

La raó, a través del llenguatge, ens tanca en un joc de contraris, on sembla que un és el que és perquè no és el seu contrari. Si açò és això, no pot ser allò. Per sort, el món ens demostra una vegada i una altra que açò pot ser això i també allò, i allò d'allà, i la paradoxa, la contradicció aparent, també ens habita. El contrari d'una cosa certa també pot ser certa. La terra és redona, però també és plana.

L'escriptor uruguaià Eduardo Galeano ens abasteix encara de més paradoxes de la història: Napoleó, el més francès dels francesos, no era francès sinó cors; ni era rus Stalin, el més rus dels russos; ni alemany Hitler, que havia nascut a Àustria, i Franco, el més espanyol dels espanyols, era gallec. L'amant més estimada de Mussolini era jueva. Els negres nord-americans, en deixar de ser esclaus (tot i seguir sent un poble oprimint), van crear la música més lliure de totes les músiques, el jazz, que en paraules de Julio Cortázar era una cosa que acostava els humans més i millor que l'esperanto, la Unesco o les aerolínies.

Sobre el poder revelador de les incongruències, de les incoherències, en saben un fum a orient. "El tao que pot ser expressat no és el tao vertader", diu el primer versicle del *Tao Te King*, un llibre sagrat que ens acosta a la veritat a través de paradoxes. Els mestres japonesos també utilitzaren el poder de les paradoxes per transmetre els ensenyaments inefables del budisme zen, en una mena d'endevinalles sense solució, els *koan*, amb què els

deixebles meditaven durant hores i hores. Jigoro Kano, el creador del judo, per desenvolupar el seu art marcial es va inspirar en la fulla d'un arbre que, a punt d'esqueixar-se pel pes de l'aigua de pluja, cedia clàsticament per deixar-la caure. Cedir per a vèncer és el gran missatge del judo, "el camí de la flexibilitat", que per cert va nàixer en un monestir zen. I la filosofia occidental apareix en l'antiga Atenes quan Sòcrates es contradia a si mateix: "Només sé que no sé res". L'amor a la saviesa naix del reconeixement de la més absoluta ignorància.

Així som les persones: allò que més ens iguala és, precisament, la diferència. Tots som iguals perquè tots som diferents. Així és el món dels humans, excepcional: ple d'excepcions. I les paradoxes són els cruïlles en la nostra ment racional per on s'escola la llum de la veritat.

Tot és relatiu, però no tot s'hi val. Fins i tot és relatiu dir que «tot és relatiu». Per tant, no tot és relatiu. Per això no vull passar-me de frenada, ni pretenc fer una apologia de la hipocresia o del cinisme. Advertir que la llengua, que el llenguatge, és insuficient, no s'ha d'interpretar com que el llenguatge no serveix de res. La meua intenció no és estendre una mal confiança envers la llengua, ni de bon tros. És l'únic que tenim. I precisament per això, perquè és l'únic que tenim (o, si més no, perquè és el que més a mà tenim), no l'hem de fer servir malament. Ens cal ser rigorosos amb les paraules, a risc de no ser entesos. I encara ens

cal combatre. Perquè no tot és relatiu, i perquè encara ens cal lluitar per coses bàsiques, essencials, que no han estat assolides.

Vivim una època de relativisme exagerat, on pareix que tot val. Un món alliberat de molts mites ancestrals, que ha introduït el punt de vista, la crítica i el dubte, ha perdut també les veritats absolutes, i encara hi ha qui les troba a faltar. Els nostres són uns temps difícils (si és que hi ha cap temps que no ho siga), de crisi, de reduccionismes i maniqueïsmes, on poden fer fortuna les solucions fàcils i els totalitarismes. Un temps de *postveritat*, on les mentides són anomenades *fets alternatius*. I no tot val. En un món que ha confós el sarcasme amb el cinisme, en què el més bròfec rep audiència gràcies als altaveus de les xarxes socials i on el sensacionalisme embossa els mitjans de comunicació, ens cal insistir en l'honestedat. Ens cal insistir en l'autenticitat i en l'entesa mitjançant la paraula.

Reivindique la contradicció i la paradoxa perquè crec fermament que ens poden fer més comprensius i més compassius amb els altres icebergs. Més solidaris, més humils, més humans. Menys exigents, i especialment menys perfectes.

Diuen que els primers cristians tenien clar que no existeix el mal com a tal, sinó que aquest és en realitat l'absència de bé. No debades, l'origen etimològic de la paraula *peccat* és "error de punteria". El mal, si existeix, és fruit de la ignorància. Ningú s'equivoca a posta, és

impossible. Per això els cristians vindicaven paradoxes com la de depositar les armes, abraçar l'enemic i parar l'altra galta.

Si no hi ha una lluita del bé contra el mal, el mal esdevé el nostre millor còmplice per evolucionar. Dels errors s'aprèn. L'enemic, com a aliat que ens nega la raó, ens empeny a explicar-nos, a justificar-nos, a qüestionar-nos i a vèncer-nos. Per tant, hem de cuidar els nostres adversaris. "Reivindiqueu sempre el dret a canviar d'opinió: és el primer que us negaran els vostres enemics", per dir-ho en un aforisme de Joan Fuster.

I cal, també, no equivocar-se d'enemic. Perquè, ben sovint, el nostre pitjor oponent som nosaltres mateixos. Quan la gasela fuig del lleó, el seu enemic no és el lleó, perquè no s'hi podrà enfrontar mai, no el podrà vèncer mai, l'únic a què pot aspirar és a fugir-ne. La gasela que fuig no ha de córrer més que el lleó: basta que córriga més que una altra gasela, que qualsevol altra gasela. Només una gasela més lenta que ella pot fer que el lleó no se la menge.

Hem de cuidar els qui ens recorden que tenim els peus bruts de fang. El Cèsar, quan tornava triomfal de les expedicions militars i marxava orgullós sobre Roma, duia sempre un esclau en la seua mateixa quadriga. Tenia la funció d'aguantar-li la corona de llorer, però també d'anar xiuxiuejant-li a l'orella: "*Memento mori*". Recorda, Cèsar, que no ets un déu i que moriràs igual que morirà tota aqueixa gent que ara tant et victoreja. Per això mateix els reis sempre s'han fornit de bufons que els

impedien prendre's massa seriosament i els cantaven quatre veritats incòmodes. I això sembla que ho hagen oblidat els nostres dirigents, que tornen a perseguir cantants, humoristes i titellaires.

Claudiquem en la lluita del bé contra el mal, perquè tal volta no hi ha mal sinó error. És la millor vacuna per a una millor entesa entre les persones. Siguem tan clements amb les imperfeccions dels altres com ho som amb les pròpies. "La perfecció és feixista", diu en un vers Carles Hac Mor.

El contrari és la barbàrie. La filòsofa Hannah Arendt, quan cobria com a periodista el judici a Jerusalem pels crims comesos durant l'holocaust nazi, va descobrir que Eichmann, un dels més alts comandaments, era un home banal, que només complia la feina que li havien encomanat. No era cap monstre, ni cap sàdic. Senzillament, era un home massa coherent, un home congruent fins a l'horror.

Faig una defensa de la incongruència, també, perquè és el millor antídote contra el feixisme que torna. I dic feixisme com podria dir populisme, fanatisme, fonamentalisme, integrisme o qualsevol altre forma de totalitarisme. El culte a la rectitud. A mi, com al poeta Lizano, a mi m'agraden les coses corbes. La mort és la cosa més recta, la mort és el que s'amaga darrere de totes les coses rectes.

Perquè el totalitarisme, en qualsevol de les seues cares i de les seues manifestacions històriques, més enllà del menyspreu de la

intel·ligència, de la força per damunt de l'argumentació, de l'estrangerització i demonització de l'enemic, més enllà del reduccionisme maniqueu, més enllà de tot, el totalitarisme és una reducció de la complexitat del món. El feixisme ofereix sempre una solució fàcil, i sol passar per vèncer el contrari. La cara venç la creu. El bé contra el mal. I la història ens ensenya una vegada i una altra (i ho repetirà fins que ho aprenguem) que no es tracta de vèncer, sinó de convèncer. De vèncer *amb l'altre*.

Assumim, doncs, el conflicte que és el món. La lluita dels contraris sempre revela una veritat superior. En la paradoxa s'integren els oponents, i és aqueixa integració la que ens cal per reconciliar-nos, tot traient profit de la tensió entre els contraris. D'una tesi i la seua antítesi sempre en podem extraure una síntesi. Una cosa i el seu contrari fan una unitat superior. La cara i la creu, una moneda. El dia i la nit, un dia complet. $1 + 1 = 3$.

Si ens tintem les ulleres amb la nostra experiència, podem concloure que projectem en el món allò que portem a dins. I encara més: no veurem a fora res que abans no siga a dins de nosaltres. Com és a fora, és a dins.

La millor manera de conèixer-nos, per tant, deu ser aprendre a mirar d'una altra forma. Cal que mirem, amb aquestes ulleres, com qui s'acosta a un misteri. Cal que ens obrim al misteri que hi ha, al misteri que som. Cal que ens obrim a les contradiccions que con-

tenim, i militar potser no en la ignorància, però almenys sí en la innocència.

Faig una crida a la incoherència, a comportar-nos de manera il·lògica. No cride a la hipocresia, ni al cinisme, sinó a deixar-nos sorprendre per les contradiccions que viuen en nosaltres. Només essent profundament incoherents arribarem a la veritable integració de tots els que som, de tots els que contenim. Acollint la multitud caòtica que ens habita, tots els jos del jo.

Ací els poetes ens ajuden a creuar els límits del nostre llenguatge: «Jo és un altre», clama Rimbaud. «Jo no soc de cap manera», reclama Casasses. I em demane jo: com es pot arribar a proclamar la fal·làcia de ser un mateix! Com gosem dir *jo*? «Jo soc immens, continc multituds», revela el poeta i místic Walt Whitman en el seu "Cant a mi mateix", i afegia: «Em contradic? Doncs molt bé, em contradic».

Ens cal obrir-nos a la bogeria, a la impossibilitat. Ens cal abraçar l'ombra, allò que potser no sabem que també som. Allò que no volem ser i tanmateix som. Atrevim-nos a transitar de la certesa al dubte, de la comoditat a la zona llenegadissa, de la llum a l'ombra, de la raó a la follia que contenim. Només si ens qüestionem l'ego ens desidentificarem amb una única versió de nosaltres mateixos. Acceptem el jo més punxegut que també som. Ens cal superar-nos, vèncer-nos, cuidar l'enemic que també som. Superar la visió maniquea de la realitat. Contar-nos els conte d'una altra manera.

Què implica superar-nos? Que una part de nosaltres venç, i una altra part perd. Però, i si, com Alicia, i com els poetes, passem a l'altra banda de l'espill? I si ho veiem des del punt de vista contrari? No tant des de la banda de qui ha de derrotar el seu contrari, sinó des de la banda que ha de ser derrotada. Cal que ens rendim, que cedim com ho fa la fulla judoka. Hem de sucumbir. La contradicció ens convida a entendre'ns, a cercar una nova manera d'entendre'ns.

Sucumbim. Desvelem els prejudicis, les nostres idees preconcebudes, els nostres condicionants. No ens aferrarem a res, perquè no hi ha res a què aferrar-nos. Refem un nou compromís amb la vida davant la incertesa, davant la inseguretats. Apostem per la imperfecció, pel que és tort, per l'incorrecte, per l'incomplet. Com un desinfectant, com una prevenció constant. Sortim de la gàbia en què ens ha empresonat el costum, la raó i la por.

Cerquem-nos, estiguem-nos a l'aguait de nosaltres mateixos. Fem-nos a un costat. Deixem-nos estar. Censurem el censor que portem dins. Encalcem el carceller que ens vol captius de la correcció i la moral. Acollim el monstre que ens vol espantar, potser té més por que nosaltres. No per eliminar-lo, ni per reinserir-lo, sinó per cuidar-lo. Fem-nos la pau, fem-nos l'amor. Deixem-nos morir, i llavors ressuscitem.

I ací, Joan Salvat-Papasseit: «Perquè per tornar a néixer necessiteu morir».

Autosuperar-se, autovèncer-se. Aquest és el meu missatge per a la Setmana Santa, el de morir per a ressuscitar. Si el Nadal ens parla del naixement, i l'estiu (Sant Joan) ens parla de la plenitud, de què ens parla la Setmana Santa? Doncs d'això, de la mort i del renaixement, als volts de l'equinocci de primavera, quan la llum s'imposa a l'ombra.

També el Nou Testament en va ple, de paradoxes en els ensenyaments de Crist. Crist emprava la paradoxa per desfer la lògica racional dels seus oients. El fill de Déu nasqué en una establia. Ens convidava a parar l'altra galta quan ens colpejaren. S'ajuntava amb marginats i indesitjables, amb els perseguits. Deia que no venia a ser servit, sinó a servir. Que els darrers serien els primers. Que abans havíem de beure el vi dolent i després el bo. L'única corona que veié damunt el seu cap era d'espines. I el seu darrer sopar no va ser un gran banquet propi del fill d'un déu, sinó de pa i vi, les menjues més humils.

Aquesta és una altra paradoxa que podem agafar del cristianisme. El perdó com a assumptió de la diferència. Un perdó sense culpa, sense venjança. Un perdó com una rendició, en què descansa el que és perdonat i descansa qui perdona. Una actitud de depositar les armes ens conduirà a escoltar l'altre com a part d'un mateix.

Paradoxalment, la religió de l'amor i l'esperança celebra amb la Pasqua la mort i l'enterrament d'un déu. Les imatges corre-

nen: sang, suor i llàgrimes pertot, penitents que arrosseguen cadenes i van descalços, la cara tapada. S'exposa públicament el martiri i el dolor humà, el penediment, la culpa, la traïció en forma de besada. Aqueixa és la lliçó: només travessant el dolor, el pecat, la culpa, podrem transcendir-nos, transformar-nos en una nova realitat que no hi era i ja érem.

Potser, així arribarem a entendre'ns (individualment) i arribarem a entendre'ns (uns a altres).

Per tot això, aquests dies que venen us desitge, germanes, germans, poble de Felanitx, una molt bona mort i una resurrecció millor.

Moltes gràcies. Bones festes. Molts d'anys.

Convent de Sant Agustí. Felanitx

Publicacions de la Confraria de Sant Agustí.

- Bernat Vidal i Tomàs*, Pregó de Setmana Santa, 1958.
Josep M.º Llompart de la Penya, Pregó de Setmana Santa, 1959.
Jaume Oliver Oliver, Pregó de Setmana Santa, 1960.
Guillem Colom i Ferrà, Pregó de Setmana Santa, 1961.
Pere Xamena Fiol, Pregó de Setmana Santa, 1962.
Miquel Pons i Bonel, Pregó de Setmana Santa, 1963.
Germà Coll i Mesquida, Pregó de Setmana Santa, 1964.
Jaume Vidal Alcover, Pregó de Setmana Santa, 1965.
Miquel Bota Totxo, Pregó de Setmana Santa, 1966.
Bartomeu Bennàsser Cifre, Pregó de Setmana Santa, 1967.
Josep Melià Pericàs, Pregó de Setmana Santa, 1968.
Antoni Oliver Monserrat, Pregó de Setmana Santa, 1969.
Robert Pring-Mill, Pregó de Setmana Santa, 1970.
Bru Morey Fiol, Pregó de Setmana Santa, 1971.
Pere Estelrich Juan, Pregó de Setmana Santa, 1972.
Gabriel Janer Manila, Pregó de Setmana Santa, 1973.
Bartomeu Bennàsser Vicens, Pregó de Setmana Santa, 1974.
Joan Vidal Perelló, Pregó de Setmana Santa, 1975.
Teodor Úbeda Gramage, Pregó de Setmana Santa, 1976.
Jeroni Juan Tous, Pregó de Setmana Santa, 1977.
Antoni Obrador Adrover, Pregó de Setmana Santa, 1978.
Francesc Riera Montserrat, Pregó de Setmana Santa, 1979.
Pere Antoni Massutí Oliver, Pregó de Setmana Santa, 1980.
Gabriel Rebassa i Bisquerra, Pregó de Setmana Santa, 1981.
Rafel Mateu Rosselló i Adrover, Pregó de Setmana Santa, 1982.
Bartomeu Torres i Gost, Pregó de Setmana Santa, 1983.
Jaume Estelrich Juan, Pregó de Setmana Santa, 1984.
Teodor Suau Puig, Pregó de Setmana Santa, 1985.
Manuel Bauçà Ochogavía, Pregó de Setmana Santa, 1986.
Maria Eulalia Coll i Mesquida, Pregó de Setmana Santa, 1987.
Joan Maimó i Vadell, Pregó de Setmana Santa, 1988.
Gabriel Reus i Mas, Pregó de Setmana Santa, 1989.
Margalida Tauler i Valens, Pregó de Setmana Santa, 1990.
Bartomeu Pou Jaume, Pregó de Setmana Santa, 1991.

Maria Adrover Oliver, Pregó de Setmana Santa, 1992.
Guillem Feliu Ramis, Pregó de Setmana Santa, 1993.
Jaume Obrador Adrover, Pregó de Setmana Santa, 1994.
Antoni Soler i Font, Pregó de Setmana Santa, 1995.
Miquel Julià i Maimó, Pregó de Setmana Santa, 1996.
Andreu Rigo Sureda, Pregó de Setmana Santa, 1997.
Joan Manresa, Pregó de Setmana Santa, 1998.
Jaume Santandreu, Pregó de Setmana Santa, 1999.
Llorenç Lladó Calafat, Pregó de Setmana Santa, 2000.
Bartomeu Tauler Valens, Pregó de Setmana Santa, 2001.
Andreu Manresa Monserrat, Pregó de Setmana Santa, 2002.
Ambrós Cots Dorca, Pregó de Setmana Santa, 2003.
Joan Pla García, Pregó de Setmana Santa, 2004.
Bartomeu Mestre i Sureda, Pregó de Setmana Santa, 2005.
Pere Artigues Sirer, Pregó de Setmana Santa, 2006.
Carles Marín i Lladó, Pregó de Setmana Santa, 2007.
Antoni Bennàssar Roig, Pregó de Setmana Santa, 2008.
Jaume Canet Adrover, Pregó de Setmana Santa, 2009.
Llorenç Huguet i Rotger, Pregó de Setmana Santa, 2010.
Antoni Mesquida Ferrando, Pregó de Setmana Santa, 2011.
Valentín Mendoza Rodríguez, Pregó de Setmana Santa, 2012.
Bartomeu Fons Pascual, Pregó de Setmana Santa, 2013.
Pere Riutord Sbert, Pregó de Setmana Santa, 2014.
Margalida Font Bennàssar, Pregó de Setmana Santa, 2015.
Sebastià Manresa Tejedor, Pregó de Setmana Santa, 2016.
Josep Cerdà Tomàs, Pregó de Setmana Santa, 2017.
Paco Esteve i Beneito, Pregó de Setmana Santa, 2018.

